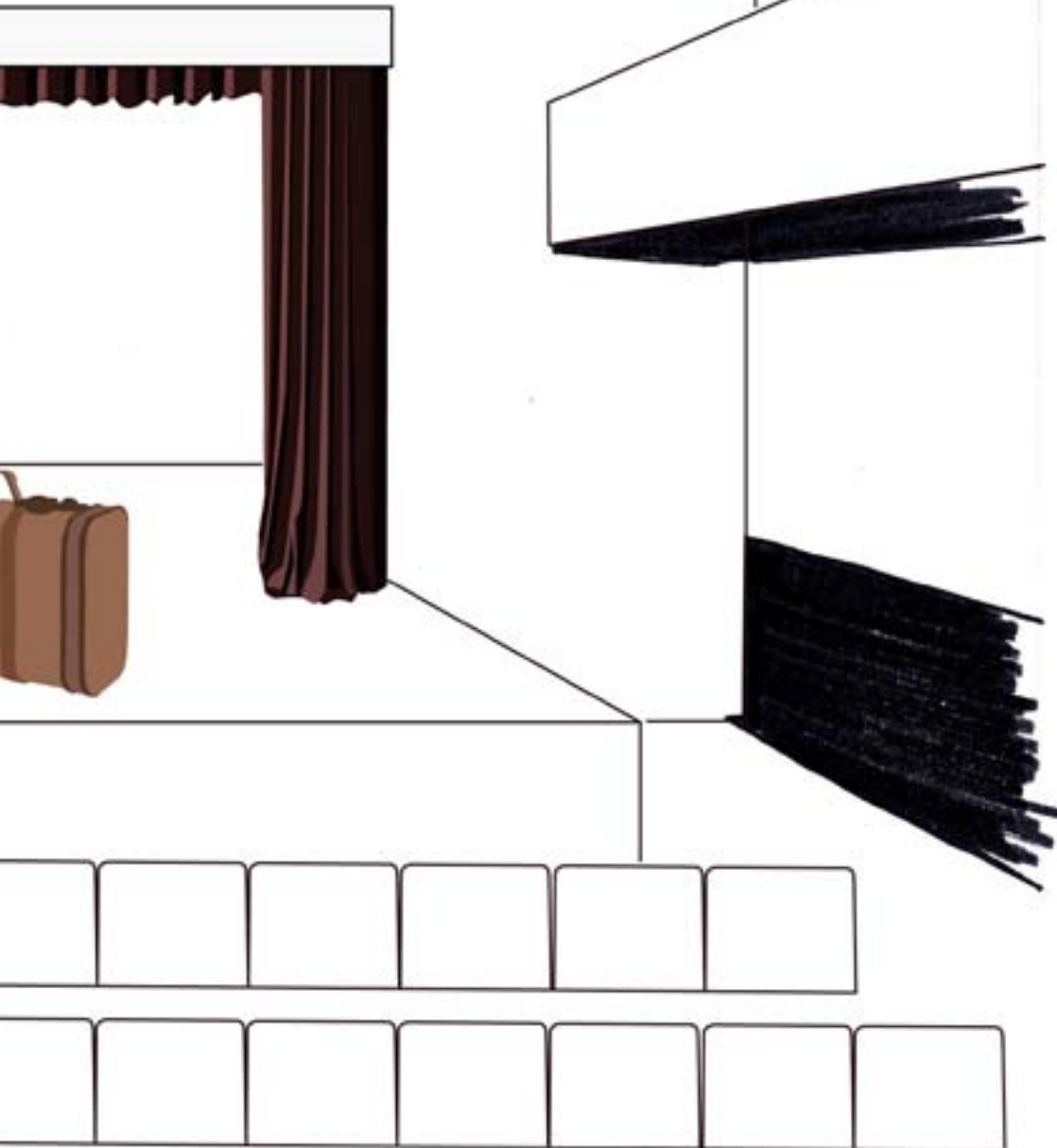

kagecko

Redaktoři:

Anna Chaloupská
 Marie Chaloupská
 Markéta Pokorná
 Alžběta Pomahačová
 Lenka Svitáková
 Zuzana Šulcová
 Vítek Jeřábek
 Kryštof Josefus
 Daniel Kotecký
 Štěpán Laichter
 Šimon Trlifaj
 Daniel Sviták

Obálka:

Alžběta Pomahačová
 Štěpán Laichter

Ilustrace:

Tobiáš Hrabec
 Kryštof Josefus
 Štěpán Laichter

Sazba:

Vojtěch Hauser
 Štěpán Laichter

Korektury:

Daniela Pokorná
 Michaela Ulrychová

Šéfredaktor:

Štěpán Laichter

Kágéčko je studentský časopis Křesťanského gymnázia, z jeho prodeje se financují drobná zlepšení v naší škole (naposledy zavedení Wi-fi). Redakce vítá svěží nápady, co zlepšit dále. Děkujeme škole za tisk.

V prostorách školy můžete využít wifi, která byla pořízena z výdělků časopisu.

Název sítě: Skola Heslo: JeToNaGoogle+

E-mail: kgredakce@gmail.com

Úvodník	03	
	04	program Akademie
Sekunda vs. Akademie	05	
	06–07	Sherlock
Marek Rajnoch	08–09	
	10–11	google+
Pozdrav z Francie	12–13	
	14	Midi Lidi
Václav Radimský	15	
	16	Matěj Smetana
Rozzuřený Lucifer	16–18	
	18–20	Den maturanta
Detail	21–22	
	23	Buchtiáda
Poezie	24–25	
	26–27	Křesťanští autoři

Přicházejí pošmourné a zamlžené podzimní dny a s nimi cesty do školy i ze školy již za tmy. Mlhavé počasí na náladě nepřidá, připomíná často virtuální prostor s pomalu se načítajícími texturami. Kágéčko nemá sice možnost vám život moc probarvit, ale třeba se nám podaří pomoci vám nahlédnout za pomyslnou mlhu a přiblížit vám přípravy akademie či podívat se až do vzdálené Francie, kde jsou na studijním pobytu naši spolužáci. Báseň dokáže zahřát u srdce a dobrá knížka může pohladit na duši. Případné zpestření podzimních dnů zajímavou výstavou také není na škodu. Přeju vám příjemné a hřejivé čtení!

Štěpán Laichter, sexta

Co Vás čeká?

Úvodní číslo si vezme na starost III. ročník a septima. Dále se pak můžeme těšit na I. ročník, který si připravil hudební vystoupení v podobě slavného songu od skupiny Scorpions. II. ročník pro nás má zábavnou scénku, stejně jako prima. Kvinta a tercie nám předvedou svá unikátní taneční čísla, zatímco sexta diváky na chvíli vtáhne do života začínající spisovatelky. U dramatu již zůstaneme a shlédneme představení sekundy na téma mafie a staneme se detektivy v rámci představení jménem Sherlock Holmes, v němž si svůj herecký talent vyzkouší kvarta.

Kromě třídních vystoupení se můžeme těšit i na náš nový pěvecký sbor, vystoupení jednotlivců a tombolu s nezvykle zajímavými cenami.

Program Akademie

Úvod: Septima a III. Ročník

Job, II.A

Jak si primáni představují svůj maturitní ročník, Prima

Klavír (Marek Rajnoch, Tercie)

Sexta

Do you love me, Tercie

Školní sbor

přestávka

Tombola

Sherlock Holmes, Kvarta

Kvinta

Prvák se snaží o Wind of Change, I.A

Mafie, Sekunda

Yoyo, Vašek Kroutil

Poděkování

Závěr

Sekunda

Rozhodujete se, zda jít na akademii, nebo ne? Zajímá vás, jestli tam bude něco zajímavého? Či snad ve vás hlodá jiná otázka ohledně představení sekundy? V tom případě naleznete odpověď v tomto článku. Ví někdo z vás, co se stalo mezi ruskou a italskou mafii a co skrývají tyto dvě velmoci „podsvětí“? V představení sekundy se setkáte s neskutečným příběhem dvou skupin, které nejednají v rukavičkách a revolver jim není cizí. Na pódium Salesiánského divadla vběhne dokonce bandita a lump, šéf gardy L'Pepone, máte tedy i důvod začít se bát. A to není všechno: mezi bandity smrt nic neznamená, proto půjde ještě o víc. Máte tedy možnost odhalit tajné představení sekundy. A my doufáme, že se na ně můžeme těšit.

Víteček Jeřábek, sekunda

Sherlock řeší sudoku

S Adamem Mensdorffem-Pouillym o představení kvarty

Mohl bys nám pro začátek vaše představení trochu představit?

Naše představení je takový cirkus na kolečkách ve stadiu neustálého rozkladu a budeme sami velice překvapeni, pakliže se nám to podaří jednou sehrát od začátku až do konce. Ještě se nám to ani jednou nepovedlo, a to už to za týden máme hrát. Ale na celé představení si každý musí udělat posudek sám. Je z toho vidět, že člověk se nezavděčí, poněvadž nejdřív to bylo hlavně o tom, abychom nedělali nic velkého, a tak jsme to napsali tak, že všichni jsou mrtvoly a odnesou to dva, kteří jsou tam furtumfurt, ale pak samozřejmě každý chtěl hrát hlavní roli, tudíž jsme nabalili další, ovšem jim je to málo. No, co z toho vyjde, to nevíme.

Zapojí se tedy celá třída?

Zapojí se nejmíň celá třída jakožto rozmanitý keř neboli mrtvoly.

Říká se, že jsi celý scénář sám vymyslel a napsal?

Nepsal jsem to sám. Hlavně aby to

nevypadalo, že jsem to spáchal. Já jsem byl jen taková tužka, která byla všemi použita a potom vyhozena. Všichni do mě cpali nápady, točili klikou a něco z toho vylejzalo... co by si naše akademie zasloužila. Děti si hrají, že...

Kdo bude v hlavních rolích?

V hlavních rolích Sherlock Holmes a doktor Watson. To budu já a Bárt Sviták. Bohužel budu Sherlock Holmes. Sherlock je tam taková rozpačitá role. Já jsem vždycky v životě ztvárňoval jenom rozpačité, nesvé postavy. Tak nevím, jestli mi rozpačitý idiot půjde.

Jak vznikl nápad zpracovat Sherlocka Holmese?

Ten nápad byl původní, už před rokem. Mělo se to nejdřív jmenovat Sherlock Holmes a doktor Watson aneb Lov na čubu baskervillskou. Pakliže by se to teď povedlo, tak to rozhodně napíšeme jako pokračování. Tohle představení jsme zvolili, že si ho utvoříme celé sami, tamto by dalo více práce, my jsme líný a máme málo času.

Co tvoje záliba ve sbírání dýmek?

Jistě, to se tam dá upotřebit. Tak když už jsme to zmínili, Sherlock Holmes má mít dýmku typu Kalabáš, což je takové specifické, je to celkem hezké, ale strašně drahé. Nám se to sehnat nepovedlo. Takže se omlouváme všem znalcům a ti, co to nevěděli, se to teď dozvědí. Ano, Sherlock Holmes nebude mít pravou kalabašku, bude mít cosi z takového fujtajblového briáru, ale přece jen fajfka aspoň nějaká tam bude.

Máte vaše představení přímo vázané na nějakou klasickou povídku?

Naše představení je zcela originální příběh, ovšem jsou tam klasické prvky jako anglický venkov, voda, uzavřený okruh podezřelých a prostě všechno, co k sherlockovkám náleží.

Marek Rajnoch

Tvůj hlavní koníček je hudba, jak dlouho se jí věnuješ?

Tvůj hlavní koníček je hudba, jak dlouho se jí věnuješ?

Já se hudbě věnuju už od pěti let, kdy jsem začal hrát na klavír v přípravce a potom normálně v ZUŠce. Hrozně mě to baví a jsem opravdu rád, že si můžu zahrát třeba právě na akademii. Do toho jsem se ještě začal před třemi lety učit na varhany, přivedl mě k tomu táta, který už dlouho hraje. Je to sice docela těžké, člověk musí hrát rukama i nohama, ale je to krásný nástroj a jsem rád, že mám vůbec možnost se na něj učit.

V tento moment náš rozhovor přerušuje Michael Jermář, který nám vehementně vnucuje svou hru na ukulele. Když už jsme u té hudby, rovnou se ho ptám, proč vlastně po úspěchu saxofonového kvarteta složeného ze studentů školy na Jarním koncertě nezahrají také na akademii?

Michael Jermář: No, zbyli jsme tři, protože Róza už odmaturovala, já mám zničenou pusu a ve dvou se čtyři party neuhrajou. Teda aspoň my ne. (smích) Na kvarteto si asi budete muset počkat

na další školní koncert.

Ale teď dál k Markovi:

Na akademii účinkuješ ve třech představeních. Stíháš plnohodnotně nacvičovat na všechny tři?

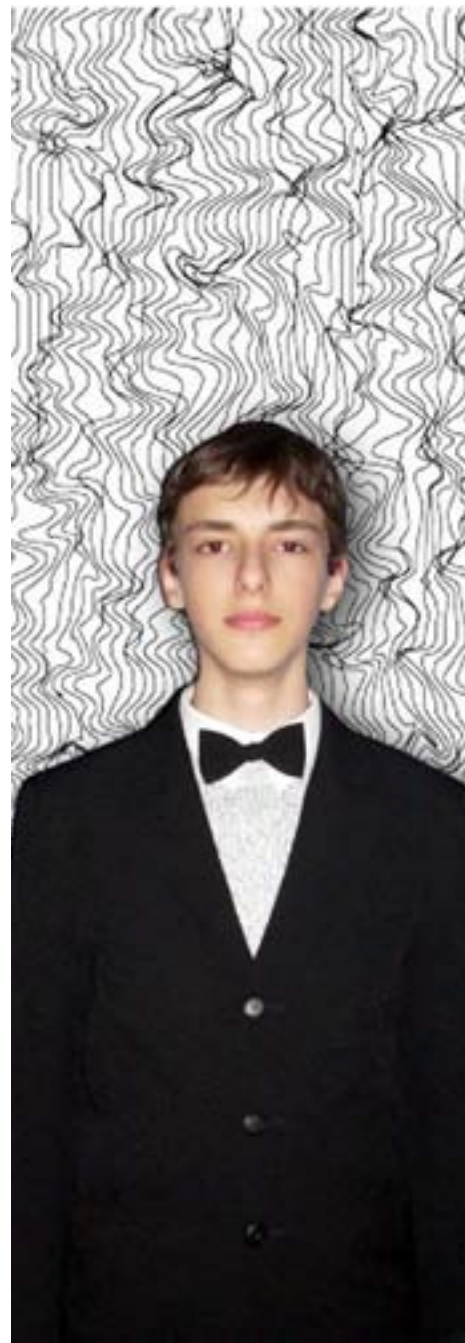
Stíhám to dobře, i když se musím vždycky přeorganizovat a zaměřit se na každé zvlášť, uvědomit si jejich náplň a žánr, aby se mi to nepletlo dohromady. Je to sice fajn, ale asi budu rád, až ten spěch skončí.

Původně jsi chtěl hrát na klavír místo upravené sborové skladby od Emila Hradeckého a jazzovou věc od George Gershwin, proč ses nakonec rozhodl pro Hradeckého?

Hlavně proto, že Hradeckého skoro nikdo nezná. Gershwin je přece jenom poměrně známý jazzový skladatel. A Hradecký je přitom tak originální, využívá třeba spojení sboru a harfy, což není moc běžná kombinace. I jeho klavírní věci jsou kvalitní a osobité.

Se svou třídou ještě tancuješ v představení Do you love me. Probíhalo nacvičování v klidu?

Probíhalo to docela dobře, někdy jsme se samozřejmě nemohli na něčem shodnout, ale to je normální. Někteří nebyli úplně soustředění, takže se občas na zkouškách moc nenacvičilo, ale spíš diskutovalo. Teď už se blížíme

ke konci a doufám, že se to povede.

Pan Vepřek nově založil školní sbor a první vystoupení bude mít právě na akademii. Jak probíhají zkoušky? Co říkáš repertoáru a lidem, kteří se tam sešli?

Chodí tam asi třicet lidí skoro ze všech tříd a před akademií se naše řady ještě rozrostly. Zkoušky jsou na hodinu a půl v pátek od půl třetí – zájemci jsou samozřejmě vítáni.

Jsem moc spokojený a taky jsem rád, že se rozrostly i mužské řady, mezi zakládajícími členy jsem totiž byl jediný muž.

Co si myslíš o místní tradici školních akademií?

Akademie tady mě překvapila, líbí se mi, že každá třída může něco předvést, a taky je to dobrá prezentace školy.

Letošní organizace je podle mě výborná a rychlá, všichni septimáni i třetáci se do toho zapojují. Obecně mi přijde zvládnutá a těším se, jak to bude nakonec celé vypadat.

Děkuju septimě a třetáku, že jsou tak šikovní a že se této tradice drží. Myslím, že ta letošní akademie bude opravdu krásná a že se bude všem líbit.

Markéta Pokorná, septima

Na bitevním poli

Je to nedlouho, co se proti dnešnímu gigantu Facebooku rozhodl Google postavit svého pěšáka Google+. Kostky jsou vrženy!

Přidej si kágéčko do kruhů na G+

goo.gl/vYtWd

Google je naším každodenním nástrojem na prohledávání stránek, obrázků a videí a vlastně veškerého internetového obsahu. Přesahuje i do oblasti softwaru, mnozí používáme internetový prohlížeč Chrome či operační systém pro chytré tablety a telefony Android. To jsou na první pohled nepřehlédnutelné služby, ale pod logem Googlu se toho skrývá daleko více. Během posledních několika let se Googlu podařilo postavit platformu naplněnou funkcemi a chytrými aplikacemi, usnadňujícími každodenní život. Pořád však chyběla úspěšná jednotná síť pro propojení služeb a sociálních vazeb, proto spustil na konci června dlouho očekávaný projekt: Google+. Jednoznačný současný leader v této oblasti je však Facebook a na druhém místě Twitter. Google+ vytvořil průnik funkcí těchto sítí a přinesl zajímavé inovace, ale hlavně spojil své funkce pod jednu vlajku. Pouze čas a Vy můžete rozhodnout, jak suboj dopadne.

Pozdrav z Francie

aneb čeho jsem si tady všiml

Čas mi tu rychle ubíhá, a tak už to budou skoro tři měsíce, co jsem přijel do země sýrů, baget a vína. Během prvních dnů mého pobytu jsem si zapsal pár postřehů, pár malých rozdílů, věci, které mě přiměly, abych si je zaznamenal. Když se teď na ty poznámky dívám, přijdou mi skoro až nezajímavé. Ale v naději, že je to tím, že jsem si tu na většinu věcí už zvykl, a že vám budou třeba připadat alespoň tak zajímavé, jako předtím připadaly mě, vám některé postřehy sdělím.

Hned na úvod ty jejich pozdravy. Musím říct, že dávat pusu na tvář každému, kdo se se mnou zdraví, jsem si ještě úplně nezvykl, ale už se tolik nedivím.

Co mi ale přijde úplně normální, je to, že každá rodina má doma nejméně jednu skříň plnou všelijakých komiksů (po tomhle zjištění už se nemůžete divit, že se Francii říká kolébka evropského komiksu). A můžu říct, že učit se francouzštinu čtením komiksů je funkční a docela zábavná metoda. Když se někdo chce naopak naučit něco česky, tak si po úspěšném vyslovení českého

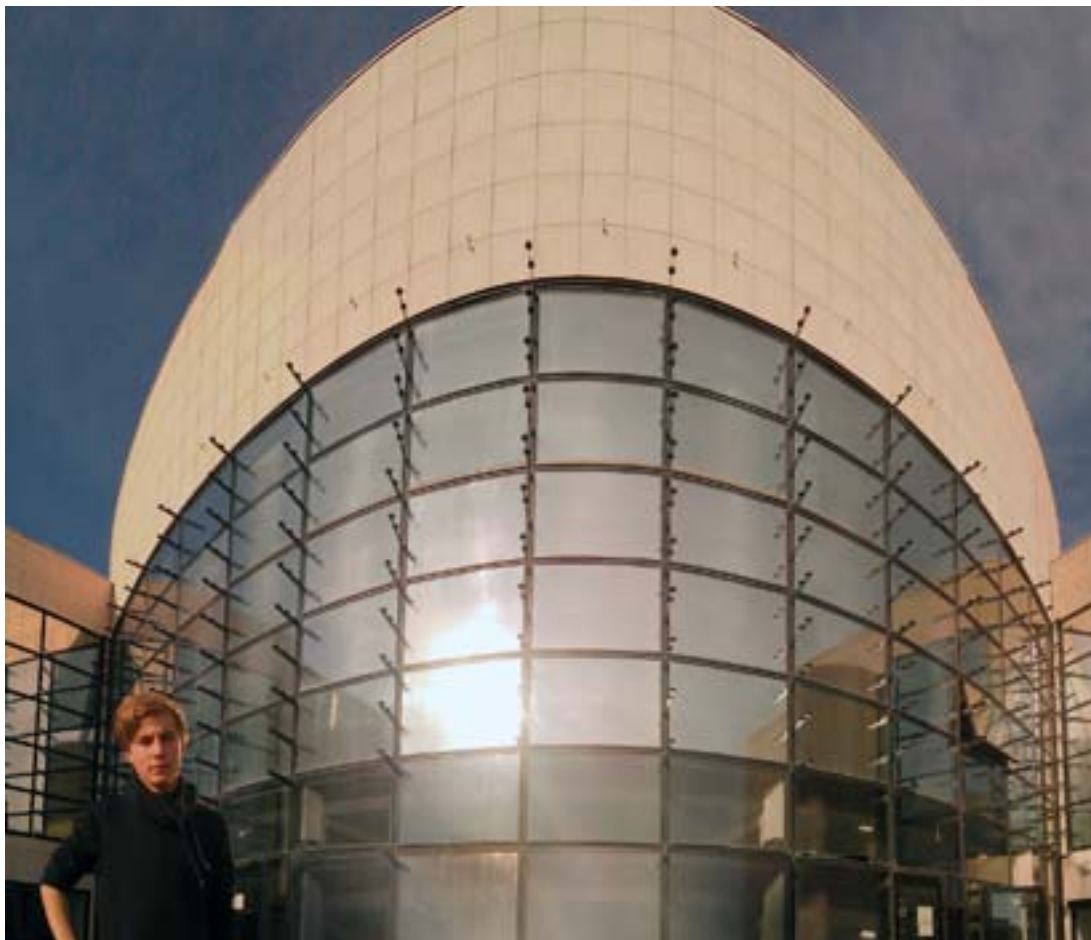
„bonjour“ vyláme všechny zuby při snažení se o české „au revoir“ a další učení vzdává. Stejně ani pořádně neví, že se Československo dávno rozdělilo, protože toho si tu je plně vědom jenom profesor předmětu Histoire-Géo a

kluk, jehož strýček vlastní obchodní síť prodávající sýry, která má pobočku i v Praze.

Pomaloučku si zvykám i na trochu odlišný školní systém. Nejdříve mi připadaly všechny vyučovací hodiny nějak dlouhé a přestávky zase krátké. Pak jsem zjistil, že to není jen mylný dojem, ale že tu opravdu vyučovací hodina trvá 55 minut a přestávka minuty tři. Naproti tomu tu je ve středu odpoledne škola zavřená, a to mě každý týden dokáže příjemně potěšit. Školní jídelna se tu liší především počtem chodů, které tu dostanete, a to má dopad i na délku „obědové přestávky“, která tu většinou žáků trvá často dvě hodiny.

Taky mě překvapilo, že tu běhaly všude po rozpálených chodnících kolem fíkovníků ještěřky, ale na to jsem si zvyknout nestihl, protože s přicházející zimou běhat přestaly.

A tak se tu mám dobře, užívám si rozdílů, které mě na chvíli vytrhly z běžného stereotypu, a jenom se bojím, abych tuhle výjimečnou příležitost dokázal dostatečně využít. Když ne, tak se aspoň naučím rychle listovat ve slovníku.

Kryštof Josefus, sexta

Operace Kindigo

„Bum-ta-ra-sa kindigo! Bum-ta-ra-sa kindigo! Bum-ta-ra-sa kindigo! ...“ vyluzoval ze sebe asi před půldruhým měsícem počítač bizarní kakofonii a já se nestačil divit, co to ti Midi Lidi nahráli za nesmysl. Přetočil jsem na jinou píseň; po pár vteřinách mi začalo nepatrně cukat v koutcích a v následujících půlminutě jsem již padal ze židle, poněvadž jsem si konečně uvědomil, v čem celý vtip nového alba vězí.

Jak sama kapela oznámila před jejím vydáním, Operace „Kindigo“ měla již prvoplánově být „hezky pitomá taneční deska“, což se projevilo na elektro-popové písničkové formě skladeb, jež nahrazují ty dřívější melancholické, doprovázené heslovitými vokály. Zmíněná písničková forma s často přihlouplými texty je právě ten táhnoucí vtip celého alba, při jehož poslechu si člověk

dokáže snadno představit úsměvy rozlévající se po tvářích muzikantů z Midi Lidi při nahrávání. Jednou z výsad alternativní hudby je možná právě fakt, že můžete občas nahrát naprosto výstřední, naivní a odlehčenou desku.

V Operaci „Kindigo“ se však i přesto objevuje několik vážných písní a zajímavých nápadů. U dvojice skladeb Praděd a Na co nesmíš zapomenout se například zračí zajímavá idea, kde jsou použity téměř navlas identické melodie, avšak rozdílné texty jim dávají úplně jinou dynamiku.

Podobných tvůrčích vsuvek je na albu přešl. Doufejme tedy, že pauza od Midi Lidi, již si vzala Markéta Lisá, se na tvorbě nepodepíše neblaze, a naopak příchod Tomina Kelara, obohacujícího projekt o nové nástroje, do něj vnese další nápady.

Daniel Kotecký, sexta

Václav Radimský

V Městské knihovně je v následujících měsících k vidění zajímavá výstava. Projekt se zaměřil na významného českého malíře Václava Radimského. Radimský vystudoval krajinářskou školu Edwarda von Lichtenfelse ve Vídni a mimo jiné žil v Giverny u Vernonu, kde poznal Clauda Moneta. Po první světové válce se navrátil do Čech, kde se – inspirován francouzským impresionismem – plně věnoval krásám Labe a krajiny v Polabí.

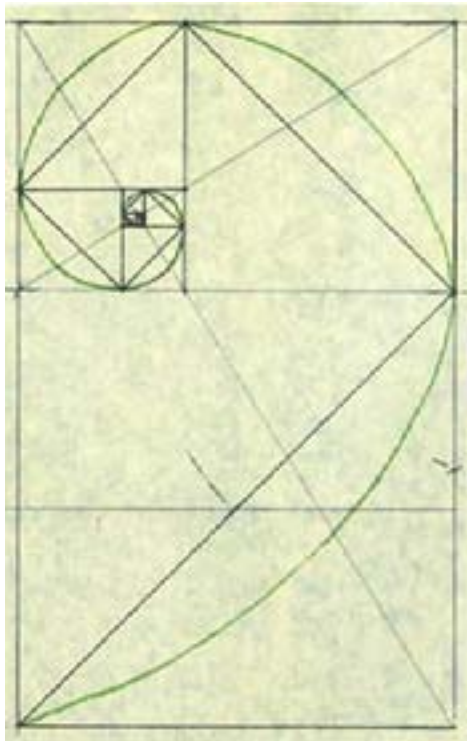
*Galerie hlavního města Prahy,
28. 10. 2011 – 5. 2. 2012*

Alžběta Pomahačová, septima

Antika II.

Umělec Matěj Smetana zpracoval zajímavý projekt. Inspirován antikou instaloval, nafotil a natočil spousty zajímavých materiálů založených na principech tohoto starého uměleckého slohu. Vyfocený objekt se na chvíli stává „dočasnou architekturou“ – ženy jako nosné antické sloupy, síťovaná houpačka jako oblouková klenba. Je to určitě příležitost pohlédnout na umění i z jiné stránky. Více na www.skolska28.cz.

Rozzuřený Lucifer*Výstava v centru DOX připomíná slavné psychologické experimenty*

V galerii DOX v Holešovicích je do začátku ledna výstava Luciferův efekt (viz dole). Je postavena na dvou z nejznámějších psychologických experimentů, které stojí za pozornost, i když do galerie obvykle nechodíte.

První, experiment profesora Milgrama z roku 1963, se snažil prozkoumat, do jaké míry je člověk ochoten slepě poslouchat autoritu. Ve zkratce: jeho účastníkům bylo řečeno, že testují nový způsob učení slovíček a že mají do „žáka“ pouštět postupně se zvyšující elektrické šoky v případě, že se při zkoušení splete. Ukázalo se, že na naléhání profesora, který experiment řídil, bylo ochotno více než 60 % účastníků zvyšovat dávky elektrického proudu až do síly, která je smrtící – a to i přes to, že „žák“ v experimentu pokračovat odmítal. (Nutno dodat, že „žáci“ byli herci a žádné šoky ve skutečnosti nedostávali).

Druhý, tzv. stanfordský vězeňský experiment zkoumal, do jaké míry nemorální rozhodování člověka určují

jeho vlastnosti a do jaké míry situace a role, ve kterých se nachází. Profesor Zimbardo náhodně rozdělil účastníky do dvou skupin, jedna se stala dozorci a druhá vězni v improvizované věznici. Chtěl pak pozorovat, jak se budou účastníci experimentu ve svých rolích chovat. Experiment původně plánovaný na dva týdny nicméně musel být po šesti dnech předčasně ukončen, násilí páchané dozorci na věznicích totiž vystoupilo na neudržitelnou úroveň.

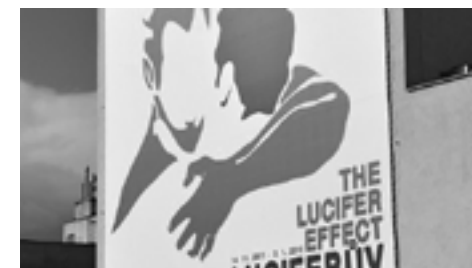
Oba experimenty vyvolaly bouřlivé reakce, byly mnohokrát opakovány v různých podmínkách a byla napadána jejich etičnost. Stanfordský vězeňský experiment byl dokonce zfilmován, nejprve jako dokument a později jako hraný film. Na toto téma ostatně navazuje řada dalších knih, filmů, vědeckých prací a také aktuální výstava v DOX. Je mimo rozsah tohoto článku experimenty více rozebírat, a navíc je možné se s nimi seznámit od zdrojů daleko povolanejších. Mohu doporučit zejména tyto:

1. Záznam přednášky Philipa Zimbarda (autora stanfordského vězeňského experimentu), ve které během dvaceti minut představuje svou práci a její závěry aplikuje na aktuální témata. K dispozici jsou i české titulky. Odkaz: bit.ly/zimbardo-ted

2. Rozhovor s Philipem Zimbardem, který vyšel u příležitosti jeho návštěvy Prahy asi před měsícem. Rozhovor je v časopise Respekt 41/2011 nebo na internetových stránkách Respektu za 15 Kč. Odkaz: bit.ly/zimbardo-respekt

3. Zmíněná výstava Luciferův efekt: Střetnutí se zlem v Centru současného umění DOX, kde je možné vidět videozáznamy původních experimentů, ale i další studie a dokumenty, které

téma rozšiřují a ptají se po všeobecných procesech fungování společnosti. Je namístě kriticky dodat, že některé exponáty naopak téma zužují až ke konkrétním politickým kauzám a je otázkou, jestli s původním motivem mají vůbec něco společného. K výstavě se pojí i mnoho přednášek, je možné se zúčastnit i komentovaných prohlídek, více na lucifereffect.dox.cz. Studentské vstupné je 90 Kč, výstava potrvá do 2. 1. 2012.

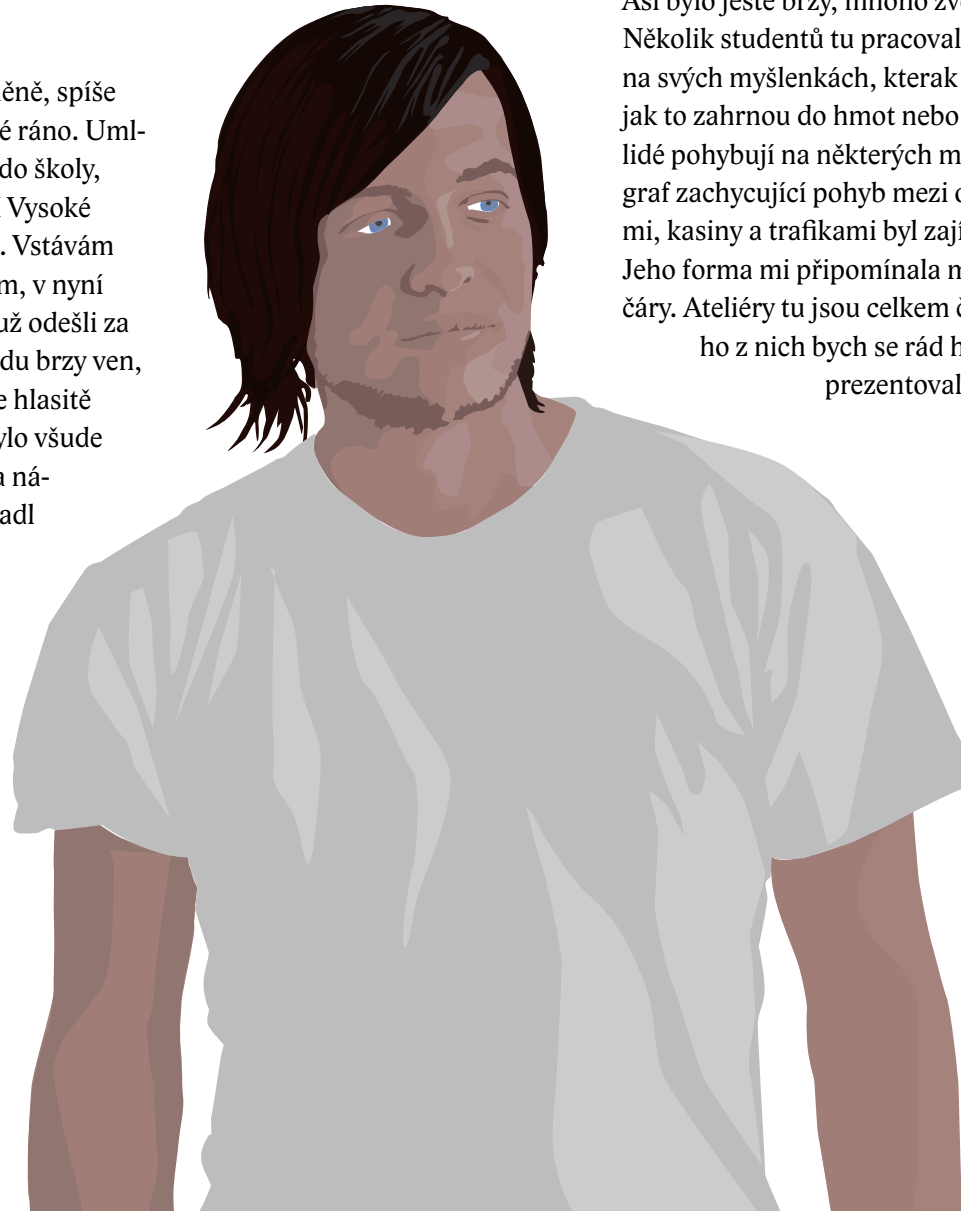
Simon Trlifaj, IES FSV UK (oktáva 2011)

Den maturanta

Podívat se, kde bych rád studoval.

Budík zcela neopodstatněně, spíše ze zvyku, zvoní o půl sedmé ráno. Umlčuji ho, dnes totiž nepůjdu do školy, ale na den otevřených dveří Vysoké školy uměleckoprůmyslové. Vstávám trochu později a snídám sám, v nyní již prázdném bytě, všichni už odešli za svými povinnostmi. I já půjdu brzy ven, protože naše fenka Bukši se hlasitě dožaduje venčení. Venku bylo všude bílo, ale barvy zpod sněhu a námrazy ještě prosvítaly. Napadl mrazy ještě prosvítaly. Napadl rychle na metro a koukat, jak ubíhají stanice. Měl jsem se sejít se dvěma dalšími aspiranty před vchodem, ale stála tam jen jakási slečna. Přišli pozdě, ale mezitím jsem potkal kolegu z plenéru v létě, chtěl si sem jít podat přihlášku na magisterské studium, protože v Plzni už má téměř bakaláře produktového designu.

Uvnitř patrně vymalovali, ještě nedávno

byly chodby a schodiště rámovány vtipnými vzkazy a malůvkami. Tak jsem spolu s Martinem a Katkou vykročil směr ateliéry architektury. Asi bylo ještě brzy, mnoho zvědavců tu nebylo. Několik studentů tu pracovalo, jako každý den, na svých myšlenkách, kterak revitalizují náměstí, jak to zahrnou do hmot nebo jakým směrem se lidé pohybují na některých místech v Praze. Třeba graf zachycující pohyb mezi obchody a zastávkami, kasiny a trafikami byl zajímavý experiment. Jeho forma mi připomínala magnetické indukční čáry. Ateliéry tu jsou celkem čtyři a do některého z nich bych se rád hlásil. Všechny tu prezentovaly zajímavé projekty

a mohli jsme nakouknout i do rozpracovaných věcí, které už tolik srozumitelné nebyly, tak nám je některý student ochotně vysvětlil. Otevřené dveře všem návštěvám měly i jiné ateliéry, mile nás překvapila keramika a porcelán originální plakátovou prezentací, zatímco velkým zklamáním pro mě byl ateliér malby, který

mě trochu vyvedl z míry. Vystavená díla mi toho moc neřekla a studenti na nás čas neměli. Co se dalo dělat, odešli jsme trochu vykolejení. Nahradil nám to ateliér sochařství, kde byl vidět nápaditý duch a úžasná preciznost. Trochu humornou záležitostí byla instalace, kterou vymyslel jeden student: šlo by o „domeček pro sochy, na které už nikdo nechce koukat“. Vypadalo to z dálky jako domek na kuří nožce, ale uvnitř sedí zamyšlený Lenin v křesle a kouká do prázdné zdi. Lidé by se na něho chodili dívat po schodech. Nakonec nám Martinova sestra, která tu studuje sklo, vysvětlila chabou prezentaci některých ateliérů, totiž že zajímavá díla mají rozpůjčovaná po výstavách, a že tudíž jen poklidili a vytáhli něco, co našli. Prohlídku jsme ukončili výletem do sklepa, kde se nachází bufet. Cestou míváme několik jízdních kol, některá velmi pěkná, staré favority. Po svačince se rozjíždíme domů a zároveň se domlouváme, že se tu sejdem ve čtyři, abychom se podívali na hromadné konzultace ateliéru architektury A2 s prof. Kroupou. Cestou s Martinem jsme přemýšleli, jestli máme eventuální plán B mimo architekturu. Martin zjišťuje, že nikoli. Jsem na tom podobně, i když zvažuji techniku nebo bohemistiku. Ale stejně v tom nemáme jasněji. Jedu rovnou do školy, snad stihnu seminář dějin umění. Zjišťuji ale, že tu hodinu

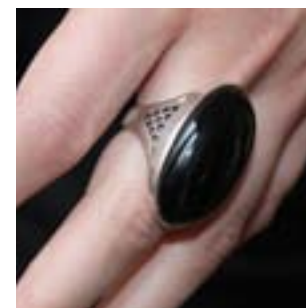
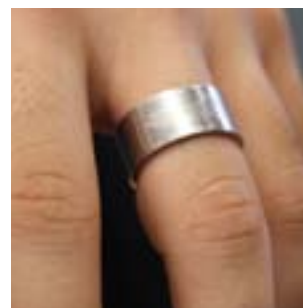
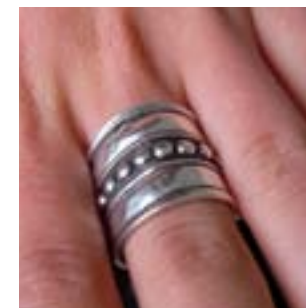
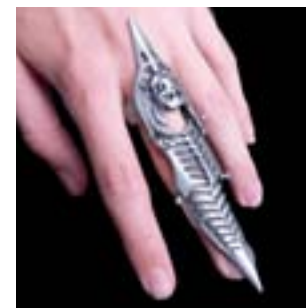
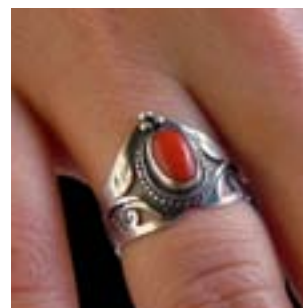
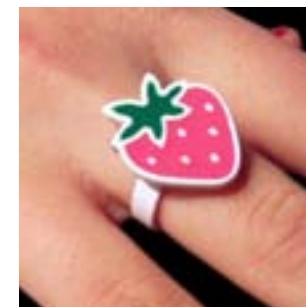
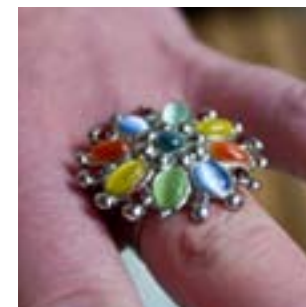
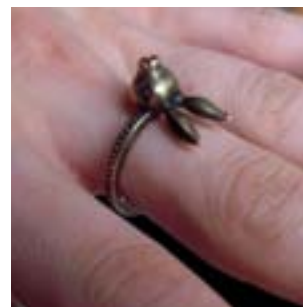
odvolali. Doma se nemohu dlouho zdržet. Jen pes si znovu říká o venčení. Vyhovím mu, mám přece jen chvíli času. Na procházce zvažuji, zda přinést nějakou svou kresbu na tu konzultaci; rozhoduju se, že nic brát nebudu.

Jsem znovu na Staroměstské. Hromadná konzultace přináší mnohé dobré i horší zprávy, ale vždy přínosné informace, uklidňuje mě, že nevyžadují nemožné věci. Žasnu nad portfolii některých příchozích. Nemohu ale zůstat do konce, za půl hodiny začíná schůzka v klubovně. Roverů nedorazilo mnoho, ale schůzka se může konat. Přípravy na oslavu šestého výročí našeho kmene vrcholí. A už tuto sobotu ponosou ovoce. Nikdo ale nemá mnoho času nazbyt, proto to nijak neprotahujeme a za hodinu to rozpouštíme. Domů jdu s Krollem, vypráví mi o své druhé knize, kterou právě píše. Nicméně za chvíli jsem znovu doma, dám si rychlou večeři a znovu vyrazím – do chladné žižkovské noci. Později se mi vše toho večera zdálo přirozené. Mladí s pivem, podání levé ruky, hledání bráchy, i to divné somrování. Naopak naprostá neomalenost policie, buzerace tří dodávek plných arogance, obušků a přehlížení. Takhle zkazit večer! Takhle zahnat mládež!

Daniel Svíták, oktáva

Detail

Tento – již třetí – Detail se zaměřuje na maličké šperky (a v některých případech přímo konstrukce) na prstech studentů KG. Dočetla jsem se, že prsteny nejen své nositele zdobí, ale v první řadě o svém majiteli něco vypovídají, což při pohledu na prsten některého studenta může asociovat jistý citát z Pána prstenů. Já jsem se tentokrát pokusila ozvláštnit Detail soundtrackem a vy se pokuste tipnout, čí prsty to mohou být.

Předpokládám, že určovat, „kdo všechno v tom měl prsty“, nebylo úplně snadné. Asi není příliš příležitostí prohlížet si prsty spolužáků, které ve shonu příprav na Akademii a začínajícím období čtvrtletek míváme denně na chodbách. Možná kdyby se znovu zavedlo to půvabné ‚ruku líbám‘ v praxi, bylo by tu pro obdivování prstenů o trochu více času a prostoru.

Lenka Sviták, *sexta*

<i>Marie Frídlová,</i> <i>sexta</i>	<i>Jana Havelková,</i> <i>IV ročník</i>	<i>Alžběta Pomahačová,</i> <i>septima</i>
<i>Laura Procházková,</i> <i>oktáva</i>	<i>Jára Chrastil,</i> <i>II. ročník</i>	<i>Jana Havelková,</i> <i>IV ročník</i>
<i>Odkaz na soundtrack</i> goo.gl/lwQXI	<i>Tereza Pištěková,</i> <i>septima</i>	<i>Evžen Berdan,</i> <i>sexta</i>

Buchtiáda

Už z názvu je nám jasné, že tato záležitost bude souviset s něčím moc dobrým, co naplní naše břicha. Jedná se o tradiční akci, pořádanou letošní sextou. Vždy se na ni těšíme nejen my, ale i všichni další, kteří touží ochutnat různé druhy domácích dobrot. Budete si moci vybrat: od muffinků, řezů, bábovek, slaných tyčinek, malých pizzových šneků až po ovocný salát a cheesecake...

Část výnosu jde na adopci na dálku. Nezapomeňte si tedy pár drobných a přijďte ve čtvrtek 24. listopadu o velké přestávce do atria. Budeme se na vás těšit!

Anna Chaloupská,

sexta

Pierot v hádance a za zrcadlem.

Černobíle ustrojen, usedá ve své skromné šatně pierot.
 Namoučí tváře, červení ústa a zkouší nahlížet upřeně do zrcadla.
 Soustředěně cvičí úškleby a úsměvy, s vervou, jak o překot,
 kterými opět jak dnes, tak zítra, pozítří, obecnstvo zvedne z opěradla.

Ptá se, dumá, otáčí, hledá, kdopak, kdo jen to ví,
 co je v zrcadle, když se do něj nikdo nepodívá?
 Koho tato malá, však těžká hádanka osloví?
 Malé děvčátko, co vyběhlo z labyrintu, kývá.

Že by zrovna děvče s medvídkem v ruce znalo odpověď?
 Na otázky, se kterými si hlavu láme i sám svět?
 Nevídáno, neslýcháno, či že to je dceruška? Hled!
 Toť našeho předního umělce nejpyšnější jest květ.

Zvídaví a rozluštění záhad chtějí, ptají se tedy, diváci.
 „Co myslí půvabné, něžné, hravé dítě, jako ty jseš?“
 Dívka na ně upře svoje pronikavé modro-zlaté oči a rci:
 „Jako v zrcadle, jen v hádance, prozatím svět spatřuješ.“

Otočí se na podpatku a už pádí, utíká pryč.
 Lidé jen doposud krouť hlavou, nechápavě klevetí,
 Asi dosud nedrželi k pohádkám a ke snům svým klíč,
 jejich touhy, přání, tajemství a sny jim v dáli odletí.

Mohou si za to sami, že zapomněli,
 jaké to je být dítětem.

Nevinně a s nadšením objevovat svět,
 skočit za lijáku třebaš do kaluže, zatočit si s parapletem,
 to nám dětem snovým, mohou jen závidět.

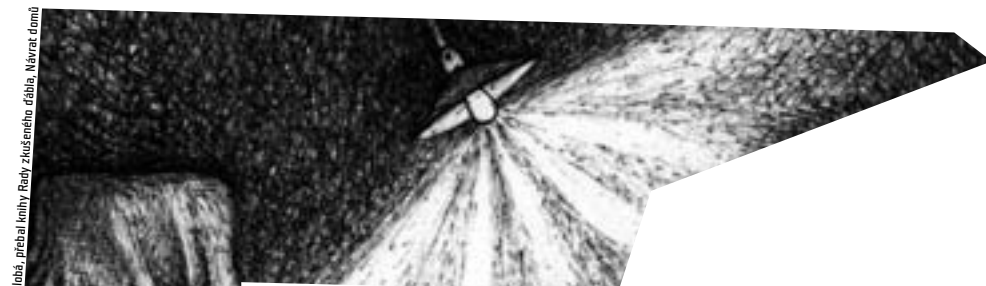
Pierot je herec němoher, komedií a tragédií, které utkal život,
 proto je tolik blízký a milý každému našemu srdci,
 vyjádří tisíce citů bez jediného slova, věty – to je pierot.
 Dětem, které se rády smějí, dámám, které slzí i starci.

Divadlo Funambles na pařížském bulváru, které nosí své jméno
 provazochodců a akrobatů.

Kde se v hledišti často provolávalo: „Ho - ho - hó, Deburau!“ Ano!
 Jméno největšího z pierotů.

Marie Chaloupská, oktáva

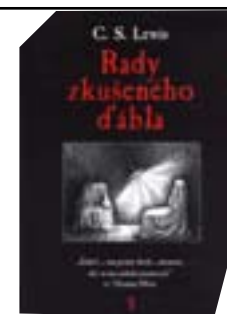

C. S. Lewis

Profesor středověké a renesanční literatury na Oxfordu, soupevník a blízký přítel J. R. R. Tolkiena. Narozen roku 1898 do anglikánské rodiny, v 15 letech se od křesťanskví odvrátil aby se k němu vrátil ve svých 33. Zemřel roku 1963.

Nejvíce proslul sedmidílnou fantasy *Letopisy Narnie* a napsal i více beletristické literatury stejně jako odborných prací (převážně s tématy pozdně středověkých anglických textů). Kromě nich se však věnoval i křesťanským tématům, jeho nejznámější a asi i nejtivější knihou jsou *Rady zkušeného ďábla* (viz. ukázka vpravo), *Přípitek zkušeného ďábla a jiné eseje* (Návrat domů, 2010, 125 stran) je pak jejím volným pokračováním — mezi množstvím dalších sbírek esejů. Kniha *K jádru křesťanství* (1993, Návrat domů, 194 stran) je širším, teoretičtějším a náročnějším výkladem křesťanství, vznikla na základě rozhlasových pořadů C. S. Lewise za II. světové války a nakladatelstvím Christianity Today byla oceněna jako nejlepší kniha 20. století, zatímco kniha *Velký rozvod nebe a pekla* (2006, Návrat domů, 112 stran) je strhující novela popisující fiktivní výlet smrtelníků k branám Nebe. Je namístě dodat, že křesťanská etika a hodnoty se velmi zřetelně otiskují i do Lewisova beletristického díla, čehož si nelze nevšimnout zvláště u *Letopisů Narnie*, ale i tzv. *Kosmické trilogie*.

»Pravý smysl pokory tedy musíš před pacientem zatajit. Ať na ni nehleď jako na nesobeckost, ale jako na určitý druh mínění (hlavně špatné mínění) o vlastním talentu a charakteru. Nějaký talent asi má. Měl by žít v přesvědčení, že pokora spočívá v tom, aby snažil věřit, že jeho talent má menší cenu, než on si myslí. Jistěže také skutečně má menší cenu, než on si myslí, ale o to nejde. Důležité je, aby si názorů nevážil kvůli jejich pravdivosti, ale kvůli něčemu jinému. Tím se zavleče prvek nečestnosti a předstírání do jádra něčeho, co by se mohlo stát ctností. Díky této metodě si tisíce lidí myslí, že pokora spočívá v tom, že hezké ženy si namlouvají svou ošklivost a chytrí muži zase svou hloupost. Protože se tak snaží uvěřit něčemu, co je někdy zjevný nesmysl, nemůže se jim to podařit a my je donutíme k nekonečným úvahám o nich samých, jak se budou snažit dosáhnout nemožného. Pokud se máme připravit na strategii Nepřítele, musíme uvážit, co je Jeho cílem. Nepřítel chce člověka přivést do takového duševního stavu, ve kterém by dokázal navrhnout nejlepší katedrálu na světě, věděl by, je nejlepší, a měl by z toho radost — ani větší, ani menší, ani jinou radost, než kdyby to dokázal někdo jiný. Nepřítel chce, aby on byl nakonec tak úplně bez předsudků ve svůj prospěch, že bude mít z vlastního talentu stejně upřímnou a vděčnou radost, jako z talentu někoho jiného — nebo z východu slunce, slona nebo vodopádu. On chce, aby si každý člověk nakonec dokázal uvědomit, že všichni tvorové (i on sám) jsou něčím nádherným a vynikajícím. Chce, aby lidé v sobě nechali svou živočišnou sebelásku co nejrychleji zemřít, ale dlouhodobě jim asi chce vrátit jiný druh lásky: lásku k němu a bližnímu a vděčnost za všechny lidi včetně jich samotných. Až se skutečně naučí milovat své bližní jako sami sebe, budou smět mít rádi sebe stejně jako své bližní.«

Z knihy *Rady zkušeného ďábla* (Návrat domů, 2010, 144 stran), str. 70. Kniha je psána jako imaginární dopisy zkušeného ďábla a pokušitele ďáblu nezkoušenému, ve kterých radí, jak úspěšně „získat“ svého svěřence.

Šimon Trlifaj, IES
FSV UK (oktáva
2011)

